

Publicerad 2013-01-28 10:35 av Max Poisé

När förfallet får leva

Kandahar Blues

En natt i stormens hjärta slungas förvällningen av störande missljud från befolkningens röst. Ensam har han stått där i regnet och mött misstankar som alltid genererar grodor ur munnen. Han var egentligen van att fly men konditionen räckte inte till att springa de extra milen för att nå ensamhetens atmosfär. Istället valde han att slåss mot de redan slagna och förinta de som redan hade dött.

Aldrig hade fördomarna så mycket makt över mannens egna fria vilja som när fullmånen lyser upp stegen i ökensanden och de otrogna ska få torteras till förintelse.

Det är en dag utan slut som fryser fast handlingen och skriken utanför det senaste attentatet börjar sakta ebba ut. Tältduken var så stel i vinden att den mer minner om kartong och stulna förhoppningar om ett eget hem.

Hat kan bara näras av hat och okunskap och där slutna utrymmen får regera blommar bitterheten sin senaste nektar. Inget kan trängas igenom den barriär av tjockt bly som omger tanken om ständig hämnd.

Tragedier blir normaliserad vardag och lyckan finner former i lugnet som sällan får fotfäste på en mark som ständigt är i rörelse. Tusen och en natt gråter och inser det faktum att konsekvensen är människans egna handrörelser som slukar möjligheten att bära sin egen frukt.

Sargade landskap som våldtar sinnen och rustar för ständigt krig dygnet runt, året runt...

Alla kan vi hamna där om vi låter hatet styra våra beslut. Alla kan vi uppleva tragediernas dominosystem växa över himlavalvets vy. Det är så simpelt att förstöra och destruera. Tiden vandrar alltid mot ett eget förfall av en omgivning. Det är upp till oss att kunna förändra innan allt förvandlas till en likmaskätande omgivning.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Max Poisé med Poeter.se id #29451 innehar upphovsrätten